

Tariq Ali:

Libyen: ett eländigt protektorat som väst kommer att skapa

[Artikel från monthlyreview.org, 29 mars 2011.]

USA:s och Natos intervention i Libyen med täckmantel från FN:s säkerhetsråd är en del av det svar som iscensattes för att visa stöd för en rörelse mot en speciell diktator, och med hjälp av det få slut på de arabiska upproren genom att kräva att väst ska kontrollera dem, ta över deras drivkrafter och spontanitet och försöka återprätta status quo.

Det är befängt att tro att orsaken till bombningarna av Tripoli eller ”turkey shoot”[§] utanför Benghazi är ämnade att skydda civila. Detta speciella argument är tänkt att vinna stöd från medborgarna i Europa och USA och en del av arabvärlden. ”Se på oss”, säger Obama/Clinton och hantlangarna i EU, ”vi handlar rätt. Vi är på folkets sida.” Själva cynismen får en att tappa andan. Vi antas tro att dessa ledare med blodiga händer i Irak, Afghanistan och Pakistan försvarar folket i Libyen. Storbritanniens och Frankrikes bedrövliga media kan svälja vad som helst, men att anständiga liberaler fortfarande går på det är beklämmande. Det är lätt att göra intryck på samhället med några bilder, och Gaddafis brutalitet när han skickade sina flygplan för att bomba sitt eget folk var den förvändning som Washington utnyttjade för att bomba en annan arabisk huvudstad. Under tiden jobbade Obamas allierade hårt för att främja demokratin.

Saudierna gick in i Bahrain där befolkningen förtrycks och massarresteringar äger rum. Det syns inte särskilt mycket rapporter om det på al-Jazeera. Jag undrar varför? Stationen verkar ha blivit lite kuvad och har bringats i samklang med sina bidragsgivares politik.

Allt detta sker med USA:s stöd. Diktatorn i Jemen är avskydd av en majoritet av sitt folk och fortsätter att döda dem varje dag. Han har inte ens pålagts ett vapenembargo, än mindre en ”flygförbudszon”. Libyen är ännu ett exempel på USA:s och dess västeuropeiska attackhundars selektiva vaksamhet.

De kan även lita på Frankrike. Sarkozy var utom sig för att göra något. Han lyckades inte rädda sin vän Ben Ali i Tunisien, och bestämde sig för att hjälpa till att bli av med Gaddafi. Storbritannien är alltid till lags, och efter att under de senaste två decennierna ha stöttat upp den libyska regimen ser de i detta fall till att de befinner sig på rätt sida så att de inte blir utan när belöningarna ska delas ut. Vad kan de få?

Oenigheterna inom den amerikanska politiskt-militära eliten om hela denna operation har lett till att det inte finns några klara mål. Obama och hans europeiska hantlangare talar om förändringar av regimen. Generalerna är mot och säger att det inte ingår i deras bild. USA:s utrikesdepartement har fullt upp med att förbereda en ny regering som består av engelsktalande libyska samarbetsmän. Vi kommer nu aldrig att få reda på hur länge Gaddafis sönderfallande och försvagade armé skulle ha hållit ihop inför en stark opposition. Orsaken till att han förlorade stödet bland sina egna väpnade styrkor var just att han beordrade dem att skjuta mot sitt eget folk. Nu talar han om imperialismens önskan att störta honom och ta oljan, och även många som föraktar honom kan se att det är sant. En ny Karzai är på väg.*

Gränserna för det eländiga protektorat som väst kommer att skapa avgörs i Washington. Även de libyer som i desperation stöder Natos bombplan kommer – som sina irakiska motsvarigheter – kanske att ångra sitt val.

Allt detta kan i ett visst skede sätta igång en tredje fas: en ökande nationalistisk ilska som breder ut sig till Saudiarabien, och där råder det ingen tvekan om att Washington kommer att göra allt som

§ ”Turkey shoot” = ungefär ”skjuta på sittande fågel” - öa.

* **Hamid Karzai** är president i Afghanistan – öa.

behövs för att hålla kvar den saudiska kungafamiljen vid makten. Förlorar de Saudiarabien så förlorar de staterna vid Persiska viken. Angreppet mot Libyen underlättades avsevärt genom Gaddafis dårskap på alla fronter, och syftet att slita tillbaka initiativet från gatorna genom att framstå som försvarare av medborgerliga rättigheter. Invånarna i Bahrain, Egypten, Tunisien, Saudiarabien och Jemen kommer inte att bli övertygade, och till och med i Euro-Amerika är det fler som är mot detta senaste äventyr än som stöder det. Kampen är ingalunda över.

Obama talar om en obarmhärtig Gaddafi, men västs egen barmhärtighet droppar aldrig som ett stilla regn från himlen på marken nedanför. Den lyckliggör bara den förvaltande makten, de mäktigaste av mäktiga.

(Översättning från engelska, Göran Källqvist.)